

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

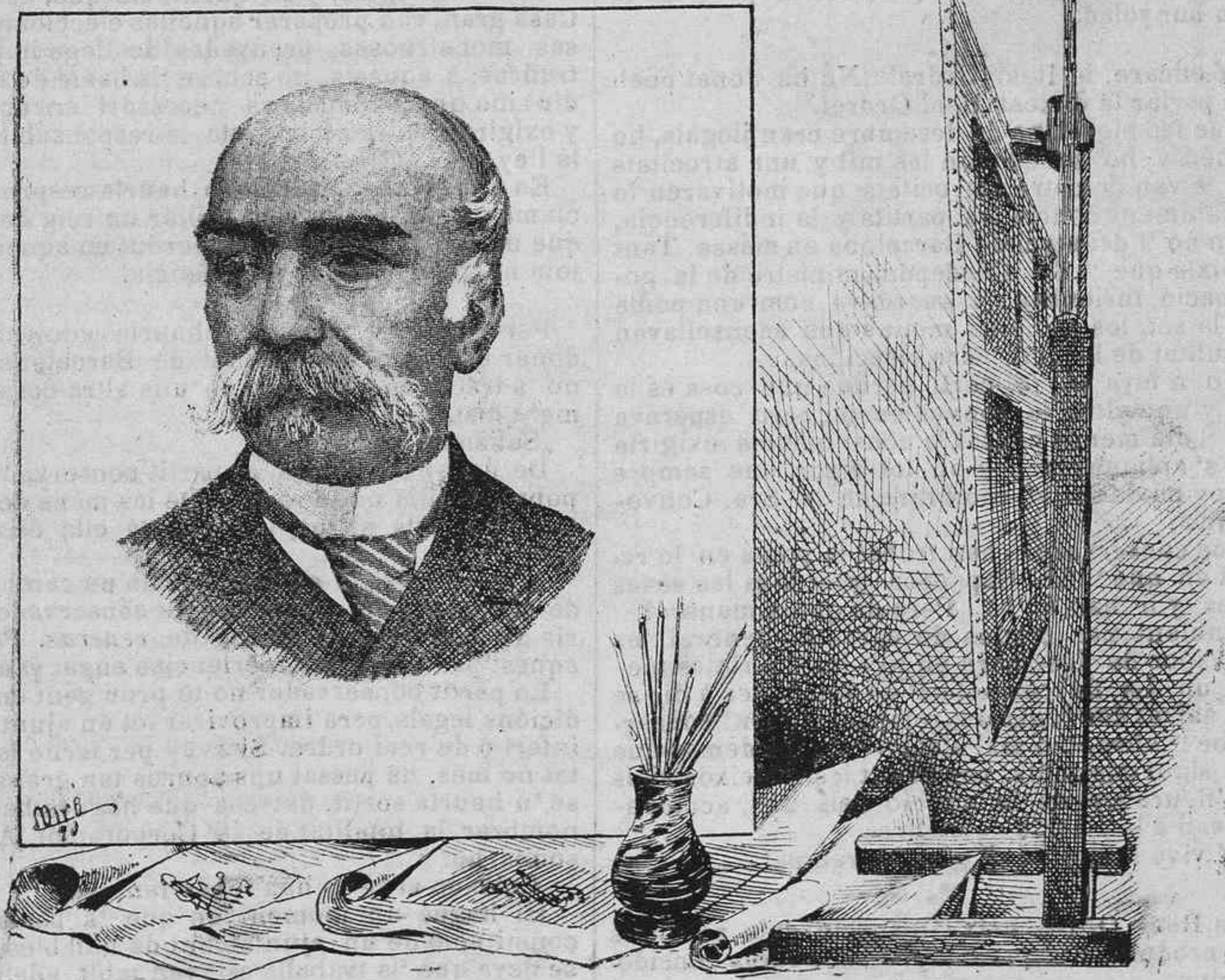
10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
 LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

LLUÍS JIMENEZ.

Un artista laboriós,
 que vale lo menos dos.

CRÓNICA.

Déu va crear lo mon en sis días; y 'ls conservadors n' han necessitat mes de dotze per crear la meytat del Ajuntament de Barcelona. Es veritat que 'ls conservadors no son Déus, sino tot lo contrari, pero no es menos cert també que la meytat de un ajuntament no equival á un mon. per més que puga equivaldre á un *mon perdut*.

Ja me 'ls veig jo, en aquests temps de calors rigurosas, suhant com diuhen los castelláns *la gota gorda* sense poder arrancar lo carro del pedregal. Es molt difícil inflar un gos.

¿Y per aixó va fer aquell viatge á Madrid lo senyor Planas y Casals, ó siga 'l príncep de Asturias de la dinastia conservadora barcelonesa, com li ha dit un de aquests días *El Noticiero*?

Jo 'm figurava, y ab mí tots los barceloníns, que 'l citat príncep de Asturias tornaria de aquella terra privilegiada ab los bunyols al punt y degudament ensucrats, y que no tindria més treball que repartirlos entre 'ls amichs, companys y camaradas que haguessen de menjarse'ls. Pero per lo que s' ha vist després, lo príncep de Asturias no va portar més que la paella, un cetrill d' oli, unas quantas lliuras de farina y una paperina de sucre. La feyna principal quedava tota per fer. L' única ventatja que va proporcionárseli siguié la de fer foch nou y la de tenir la paella pèl mànech.

Una réal ordre anulant las eleccions de desembre: no va portar res més de la terra del os y dels sigrons.

Y qui tinga ma's de caps que se 'ls passi.

De aquí las grans dificultats ab que han troppat los conservadors de Barcelona para fer la gran bunyolada.

¡Y encare, la Real Ordre! ¡No ha donat poch que parlar la di'xosa Real Ordre!

Que las eleccions de desembre eran ilegals, ho diuhen y ho proclaman las mil y una atrocitats que 's van cometre, atrocitats que motivaren lo retrahiment de tots los partits y la indiferencia, quan no 'l despreci de Barcelona en massa. Tant es aixís que 'l Sr. Capdepón, ministre de la gobernació fusionista, 's guardava com una poma per la set, los mil y un motius que aconsellavan la nulitat de las indicadas eleccions.

No 'n feya us, es cert, porque una cosa es la ley y un' altra la conveniencia; pero esperava que 'l día menos pensat la conveniencia exigiria que s' apliqués la ley ab tot rigor, que sempre la ley ha de ser la cambrera de la Sra. Conveniencia.

Los conservadors han trobat la poma en lo rebost en que 'l Sr. Capdepón guardava las sévas cosas' y n' han fet us. ¡Pero de quina manera!

Anulant per motius de carácter general, las eleccions de desembre en tots los districtes menos un. La Barceloneta s' ha salvat: es á dir se han salvat dos regidors, reformista l' un, conservador l' altre, tan mal elegits com los demés que han sigut despedits, per quant los mateixos vicis que figuravan en la elecció dels uns, acompanyavan á la elecció dels altres.

¡Y viva la ley!... ¡Y viva la trampa!

La Real Ordre, baix l' aspecte dels resultats que produheix se presta á las més raras consideracions.

La primera que 's destaca es d' ordre equitatiu.

Resulta que l' Ajuntament anterior, á trucos de guanyar las eleccions de desembre, no va pararse en barras. Va alterar lo cens en la forma que tingué per convenient: va negarse á admetre las reclamacions dels electors de veras y va omplir las llistas de burots, municipals, peóns camineros y cassa-gossos: trobantse dintre del período electoral va alterar la constitució de la comissió del cens: en certs districtes representats per regidors sustituts de altres que haurían acabat los quatre anys del terme legal, no va fer las vacants que la ley exigia: en l' escrutini de interventors va proceder ab informalitat manifesta, en la elecció, ab més informalitat encare...

Donchs la meytat de aquests regidors que tot ho varen atropellar, que de tot se van riure, que no van pararse en barras, se quedan á la Casa gran, tan tranquils com si tal cosa: la Real Ordre no resa ab ells: la ley agraviada passa per damunt d' ells sense tocarlos. Son l' esca del peccat y s' están al Cel.

Sols los que van ser elegits en virtut del estat de cosas per ells creat, pagan la patenta.

Aixís es que tenia rahó que li sobrava un dels suspesos, quan deya:

— Perque duyam moneda falsa á la butxaca se 'ns castiga, y en cambi als que van fabricar aqueixa moneda, causa de la nostra desgracia, se 'ls guarda tota mena de consideracions, y 's deixa en son poder la máquina mateixa ab que van acunyarla.

Aixó vol dir, que per obrar ab equitat, era necessaria una escombrada general. Als de desembre se 'ls havia de despedir per no ser elegits en condicions legals; y en quant als que, desde la Casa gran, van preparar aquellas eleccions viciosas, monstruosas, prenyadas de ilegalitats y de traficas; á aquests, no sols se 'ls havia de despedir sino que ademés era necessari encausarlos y exigirlos estretament tota la responsabilitat de la ley.

En aquest cas, Barcelona hauría respirat, exclamant: — ¡Al últim veig brillar un raig de llum, que m' indica que no s' ha perdut en aquest país tota noció de equitat y de justicia!

Pero aqueixa conducta hauría equivalgut á donar satisfacció al vehinat de Barcelona y ara no 's tracta de aixó, sino de una altra cosa totalment distinta y oposada.

¿Saben de qué?

De donar satisfacció al partit conservador. La pobra Pubilla no té remey. De las mans dels uns cau á las dels altres, y aixís está ella de rebregada.

A primera vista sembla que ab un cambi total de Ajuntament, encare 'l partit conservador hauria de tenir millor cullita de *veneras*. Pero en aquest particular las apariencias enganyan.

Lo partit conservador no té prou gent en condicions legals, pera improvisar tot un ajuntament interí ó de real ordre. Si avuy per ferne la meytat no més, ha passat uns apuros tan grans ¿cóm se 'n hauría sortit, dat cas que hagués hagut de nombrar la totalitat de la Corporació? Aixó ni somiarho.

¡Cuidado si se 'n han fet de tanteigs!

Hi hagué un moment en que 's parlá de la constitució de un ajuntament de notables, y fins se deya que 'ls treballs estavan molt adelantats. Se anunciava que seria arcalde en Durán y

Bas, tinents de arcalde en Girona, 'l marqués de Comillas y altres personas per l' istil, haguessen ó no sigut regidors tal com la ley exigeix, perquè es lo qu' ells alegavan:

—La ley... la ley... No hem de mirar prim ab la ley: la qüestió es nomenbrar un Ajuntament de talla, ab la seguretat de que ha de ser bèn acullit per la opinió pública. Perque vamos á veure ¿qué pot dir Barcelona, si veu qu' empunya la vara d' arcalde un home de las condicions del Sr. Durán y Bas?

¿Qué pot dir? Res: dirá senzillament, que l' eminent jurisconsult, ab lo cap de defensa la ley, y ab los peus la trepitja.

Lo mateix si es nomenbrat D. Manuel Girona y ans dels vuyt días no compleix l' acort de anteriors corporacions municipals, manantli derribar l' edifici provisional del Panorama de Waterlloo...

Ja no hi creu ningú ab certas eminencias, y siga per xó, siga per altres motius que no s' han revelat, fracassá l' idea del Ajuntament de talla. Sempre s' ha lograt una economia, perque tractantse de una gent tan estufada, haurian hagut de aixamplarse 'ls sillons del Saló de Cent.

La qüestió s' ha resolt com s' ha pogut.

S' ha fet una llista d' ex-regidors.

¡Ex!

Y per completar lo número hi ha hagut necessitat de acudir á elements estranys á las sèvas ideas, que volguessen prestarse á servirlos de comparsas. No ho han lograt del tot, y menos per part de aquells que figuran en las filas republicanas. ¡Estarían bèn lluhits los federals, per exemple, si 's deya que tot al'ó tan intrincat del pacte sinlagmátich, conmutatiu, bilateral, traduhit á la práctica, se reduhía á un pacte prosáich ab los conservadors, per repartirse las cadiras municipals!

No: ni ells han acceptat, ni molts altres de's nomenbrats tampoch.

Sols los més ansiosos de mangoneig prenen en profit propi la satisfacció que 's devia á Barcelona y que se li deu encare. Los més procedeixen de las corporacions municipals que han anet succehintse desde la Restauració ensá, y están jutjats de sobras pèls sèus actes.

No faltaria sino que ressucités D. Ignaci Fontrodona, per donar lo punt al arrós

—¿Y del arcalde, qué me 'n diu?—preguntarán vostés.

Vaig á respondre sinœerament.

Mal per mal, val més lo Sr. Coll y Pujol que un altre. Es més. Lo Sr. Coll y Pujol tē sobre 'ls demés una ventatja reconeguda. La gran ventatja de que sab perdre las eleccions.

P. DEL O.

FINIS CORONAT OPUS.

De Miramar á la casa de la vila, de la casa de la vila á Miramar: ab aquesta excursioneta de ida y vuelta, l' home ja está llest... y torna á descansar.

EPIGRAMÁTICH.

De tant sentirlo plorar al seu bilet, va exclamar desesperada una mare:

—Malehit siga 'l teu pare y 'l dia que 't va engendrar.

Lo marit, allí present, al sentir tal expressió va respondre incontinent:

—Gracias, dons; sort que 'l vent se 'n du la maledicció

Mes ella, sens inmutarse, digué:—No hi ha qu' enfadarse, home, no fassis 'l bú, no hi ha motiu per crema-se ¡que no ho deya pas per tú!

R. ALONSO.

BANYS.

Si en l' actual moment històric desapareixessin las horxaterias, la gent se quedaria tota consternada.

Si 's prohibís l' us del vano, tal vegada hi hauria algun motí.

Pero si 's tanquessin las casas de banys... ¡ah! lo qu' es llavors sí que no 'ns escaparíam d' una revolució general.

Lo públich no pensa en res més qu' en banyarse.

Tot lo que 'ns volta respira esperit *banyeril*.

Es impossible fixar la mirada en lloch, que no 's veji alguna cosa que 'ns recordi la necessitat de posar lo cos en remull.

Passa un tranvia: *A los baños*

S aturan davant d' una botiga: *Trajes para ir al baño.*

• Fullejan un periòdic de modas: *Figurín de vestido de playa.*

Los banys ho invadeixen tot y la gent, en justa correspondencia, invadeix tots los banys.

Las mil y una malediccions que 'ls náufrechs dirigeixen al mar, quedan compensadas ab lo coro de benediccions que li tributan los banyistas.

Un ho deya ab ingènuia sinceritat:

—Si no hi hagués mar, seria precis inventarlo.

La platja es avuy la única preocupació de las familias.

Los rics fujen á Biarritz ó Arcachón, los menos acaudalats se quedan á Caldetas, los pelacanyas no 'ns movém d' aquí

Pero ha sta entre aquests hi ha classes y categorias. Y es que un, tot y sent pelacanyas, pot *pe arne* més ó menos

Las senyoretas *pueriles*, que no 's mouhen de Barcelona, consagran al trajo de bany lo mateix cuydado que dedicarían á un vestit de nuvia.

Potser resulta una mica incómodo; pero l' art, la moda y la elegancia ho exigeixen, y es precis que 'l trajo siga tot lo *chic* possible.

Una gorreta ben mona, una brusa ajustada al cos, uns pantalons que segueixin bé la *conformació* física y unas sabatetas de goma ab cintas y llassos.

En cambi, las damisselas de poch més ó menos, sense gastar tant, van més cómodas y 's banyan ab més profit.

Una bata, lligada per la cintura... y parin de contar. ¡Que pensin lo que vulgan los peixos!

Respecte á l' hora de banyarse, també hi ha las sèvas distincions

Las noyas endressadas y laboriosas hi van de bon matí. ¡Es tan dols abandonar-se á las caricias de las onadas, quan los primers raigs del sol dauran la rissada superficie del aygua!

A mitja tarde hi van las senyoretas peresosas y carregadas de pretensions. A aquella hora—diuhen ellas—l' aygua es calentona y á la platja no hi ha *xusma*.

Per lo que toca al element romántich, ja ni cal dirho: lo moment preferit es la posta de sol.

Una senyoreta que canta bastant malament y escriu versos ab lo mateix brillo que canta, m' ho deya en lo *seno* de la amistat:

—No hi ha res tan deliciós com pendre 'l bany á la cayguda de la tarde. ¡Aquella claror pàlida y esmortuhida que desavareix lentament! ¡Aquella brisa joganera que agita las verdosas ayguas!

¡Aquell misteri, aquella plácida quietut que invadeix la naturalesa!—

Y podia anyadir:

—¡Y aquell jovenet que desde la *Deliciosa* neda un rato mar endins, pera venir després á trobarme en las ayguas per hont jo faig lo mort!...—

Perque, realment, los banys cap al tart son los més ocasionats á conferencias y entrevistas submarinas.

¡La sombra es tan discreta... y 'ls llussos son tan llussos! ¡Cóm anirán á sapiguer las mamás lo que passa á cent metros de la platja si apenas saben lo que passa al s u costat mateix?

Hi ha moments en que l' arena de la mar vella desapareix baix la inmensa generació que hi acampa.

Un pintor de quadros hi copiaria grupos admirables: un autor de comedias hi reculliria escenas graciosissimas.

Aquí hi ha senyor que fa dugas horas qu' es á la platja, rumiant si 's fica al aygua ó nó, mullant-se 'l peu ab las onadas que arriban á prop seu y retirantlo desseguida, com si l' hagués introduhit en una caldera de vidriol.

A'lí un jove disputa ab un home gros, perque á la qüenta volguent fer un cabussó desde la palanca, que segons ell, havia d' anar á parar á Mallorca, s' ha clavat de cap sobre 'l ventre del home gros, que feya 'l mort ab seráfica tranquilidad.

Més enllá un pare pega al seu noy perque no vol entrar á l' aygua.

Un poch més lluny un altre pega al seu perque no 'n vol sortir.

Aquest se queixa de que aquell lo mulla.

L' altre protesta contra 'ls que somouhen la corda.

Aquí 'n vè un ab carabassas.

Allí 'n surt un ab suros.

Y mar endins se veu un verdader aixám de cosos que flotan ab gracia inimitable: uns perque saben nadar, altres ajudats pèls suros y las carabassas... altres gracias á las carabassas y als suros *personals*.

Per xó, per aquesta confusió y semi-desordre que hi ha en la platja, es que moltes personas tímidas y espantadissas no s' atreveixin á arrosstrar los perills de las onadas.

Los que 's banyan en familia, llogan un quarto d' aquells que en lloch de enrajolat tenen sis pams d' aygua.

Pero 'ls més pulcres prefereixen decididament los banys de *pila*

Per cert que sobre aquest assumpto vaig sentir l' altre dia un diàlech molt sabrós.

Dugas senyoras.—l' una bastant aristocrática, l' altra molt senzillota —parlavan de la millor manera de banyarse.

—Jo—deya aquesta,—sempre ho he fet de la mateixa manera.

—¿Cóm se banya vosté?

—Prenc banys de *pila*.—

La aristocrática va fer un gesto de repugnancia. ¿Saben per qué?

Perque, segons se va despendre de las sèvas explicacions, la bona senyora 's figurava que un bany de *pila* era un bany entre la multitut y en una platja libre, com si diguessim la *pila del greix*.

A. MARCH.

DEL AMOR.

Lo festeig al camp.

Lo festeig á la ciutat.

LAS COLUMNAS DEL PALAU.

APÓLECH.

Era un rey molt poderós
senyor d' un inmens palau,
lo més gran y esplendorós
que s' es vist baix del cel blau.

Tenia cent richs salóns
de naus amplas y atrevidas,
sas parets d' incrustacions
d' argent estavan guarnidas,

Possehia una capella
d' altar de marbre y evori,
obra la més rica y bella,
bell modelo d' oratori.

Com que era rey y cristiá
tan sols pèl seu us lo feu;
desitjava al cel entrá
y per xó adorava á Déu.

Dava entrada á tal primor
una elegant portalada
de porta guarnida d' or
y daurats claus recamada.

Dos columnatas s' ergían
de marbre fi á son costat;
per sa esbeltés pareixían

un model d' art acabat.

Dessobre, un fris descansava
qu' era de bon gust model,
damunt del qual s' aixecava
lo frontis pujant al cel.

Envanidas y orgullosas
d' aguantar eix monument
de proporcions tan hermosas,
deyan sens pará un moment:

— Jo soch qui més pes aguanto.

— Jo soch qui aguanto més pes.

— S' ensorra si jo 'm decanto.

— Si fujo ro 'n queda res.

— Ton esforços no 'l necessita.

— Tú sí que aquí res hi fas.

— La seva mort está escrita
si jo d' aquest peu me 'n vas.

— Al meu costat hi fas nosa,
jo sola aguanto 'l palau.

— Tú aquí hi fas molt poca cosa,
si marxo jo, segur cau.

— Fujo— diu la de l' esquerra—
ja que aixís creureho no vols.

Y aquell palau se 'n va á terra
alsant un núvol de pols.

JOSEPH ALADERN.

A LA AUTORITAT.

Passa un cas grave.

Davant per davant de la finestra prop la qual jo escrich, hi havia un pis per llogar.

Diuenje 'ls papers blancs dels balcóns van desapareixer, y 'l dilluns los nous vehins ja ocupaven lo pis.

Quí son y de ahónt venen, no ho sè ni vull sapiguerho. Semblan gent honrada, sembla que se la passen bè, semblan ciudadans inofensius; pero...

Aquí comensa á embolicarse la cosa.

Entre las personas que ocupan lo pis en qüestió, hi ha una noya que apenas si tindrà divuyt anys.

Aquesta noya desde dilluns, es dir desde fa quatre días, s' está constantment del matí al vespre assentada prop del balcó que vè al davant de la mèva finestra.

Allí broda, cus, llegeix, canta, juga ab un gat y fa una pila de monadas.

¿Que qué tè de particular tot aixó?

Molt y molt. Si pogués fer lo retrato de la nena y 'm sortís bè, 's veuria la incomparable bellesa d' aquella angelical criatura.

Comensa per ser moreneta. A mí las morenetas m' agradan d' un modo fabulós.

Tè una cabellera abundant, espléndida, que colocada ab gracia, com ella sab pentinársela, encare sembla més bonica.

Los ulls son grossos, dolsos y nets resguardats per llargas pestanyas é impregnats de un no sé qué que enamora.

Comparar lo sèu nas ab alguna cosa, es imposible, perque no hi ha res al mon tan bufó com lo sèu nas.

Lo boca y la barbata son simplement, y per dirho d' una vegada, dugas preciositats que comptan la gracia d' aquell semblant sense rival.

Senyor governador:

Jo, fins ara fa pochos días, era l' home més morigerat y laboriós de la terra. Treballava regularment las horas que mana la lley de Dèu, y allí, al peu de la mèva finestra, m' estava tot lo día omplint quartillas, cumplint ab los mèus compromisos y sense aixecarme may que no hagués acabat la tasca.

Avuy, aquella saludable reglamentació se 'n ha anat á can Pistras.

En compte d' estarme quiet y assentat omplint las corresponents quartillas, m' also y 'm poso á mirar al balcó del davant.

Es inútil que vulga escriure, que intenti agafar la ploma, que 'm proposi treballar.

No puch: aquella noya m' ho impedeix.

¡Es tan mona, tan fresca, tan graciosa, tan....!

Senyor governador: vosté va dir aquest día en un bando que tots los que exercissin coacció sobre 'ls demés, impeditlos treballar, serían castigats.

Per xó 'm dirigeixo á vosté.

Aquesta noya no 'm deixa treballar, exerceix coacció sobre mí, 'm lliga las mans.

Per lo tant, jo li demano: castíguila.

Agáfila... y pórtimela á casa.

MATÍAS BONAFÉ.

LOS DESMEMORIATS.

Jo, mal m' está 'l dirho, de memoria 'n tinch bastanta. Aquest es lo mèu mal, y aquest es lo mal de tots los que 'n tenen.

Son tantas y tan groixudas las tragerias que l' home—y la dona també—passa en aquest mon desde que li deixan venir fins que l' abandona, que, si durant lo trascurs de la sèva vida alguna vegada gira 'ls ulls de la memoria envers los temps passats, al veure tanta desgracia com li ha amargat sos días—y sas nits,—comprech moltíssim bè que li agafin ganas de pegarse quatre tiros al pit y tres cops de puny al ventre, com aquell de «Lo Rovell del ou.»

En cambi hi ha tipos que de res se recordan, y aquests ¡qué 'n son de felissos!

En la categoría dels felissos—més ó menos relatius—jo crech que, després dels ximples, entran los desmemoriats.

Els no recordan los *palmetazos* del mestre que 'ls va ensenyar l' A—B—C, ni 'ls bolets que 'ls hi clavavan sos pares respectius—Ara veig que hi ha tres classes de pares: naturals, legítims y... respectius;—ni 'ls trompis que, á cambi dels sèus, rebían de sos condeixebles; ni 'l canguelo que tenian lo día dels exámens de geografia ó llatí ó las lliçons acompanyadas de gestos imitant bofetadas que rebían de sos amos, si van pendre ofici; ni las picardías de la primera dona que van estimar; ni 'ls felissos (?) días, setmanas, mesos y anys de soa servey militar, si van anar á servir al Rey ó fos qui fos, res d' aixó recordan....

Ab tot, que no 's recordin de totas aquellas trifulcas encare pásese; pero que s' olvidin d' altres fets que com qui diu van passar ahir, y qui diu ahir diu l' últim dijous, no tè perdó de la justicia divina y moltas vegadas ni de la humana.

¡Y mirinse que abundan los desmemoriats, aixís... ¡cóm los hi diré?... ¡frescos!

¡N' hi ha molts, moltíssims! Jo may ho hauria cregut. ¡Oh, y que veurán homes que per sa fatxa, per son modo de vestir y la manera d' encendre 'l cigarro, sembla que son personas que no 'ls pot faltar memoria! Donchs s' enganyan: no 'n tenen gens ni mica....

No fa pas dos mesos vaig deixar tres pessetas y mitja á un amich que, si hagués baixat lo Pare Etern y m' hagués dit: «Aquest xicot careix de memoria», m' hauria posat á riure en sas eternas barbas blancas. Donchs sápigam que desde que li vaig fer aquell *préstamo* que, tractantse de la mèva butxaca, casi mereix lo nom d' empréstit, no s' ha recordat més de que eram amichs. Avants cada día 'ns veyam: ara no més lo veig jo; pero soch tan curt de geni y á més tinch tan presents—¡malehida memoria: ja ho he dit qu' era 'l mèu mal!—los sis duros que dech fa un any á un altre amich que *tampoch veig may*, que no m' atreveixo á demanarli 'ls 14 rals.

¡N' hi ha molts de desmemoriats aixís!

Pero en lo género de faltats de memoria no n' hi conegut cap com l' Antonet: aquest no 's recorda ni de que... tè sogra.

X. A. Y.

UNA RAHÓ.

—La carta que vaig escriureli ignoro si la va rebre,

ARMADA CATÓLICA.—UN ACORASSAT.

—Avants del bany, arreglém-nos
de la part espiritual;
posém la cara ben sèria
y díguém: Per la senyal...

puig després de una senmana no he obtingut una contesta.

En ella jo li explicava la passió pura y ardenta que m' está cremant lo cor desde 'l punt que la vaig veure.

Aquell qu' estima com jo, la tardansa l' impaciente, per lo tant, digui de un cop si es que 'm correspon, Carmeta: si es favorable 'l seu fallo ó contraria sa sentència.

—¿Vosté m' ha escrit?... No recordo.

—¿Qué pot ser no la va rebre?

—Ara hi caich, sí, t' rahó; l' altra tarde, cap al vespre me va entregar un xicot la carta que manifesta; pero no la vaig llegir.

—¿No va llegirla siquiera? ¿no 's va dignar enterarse de declaració tan tendra? En ma vida jo he rebut desprecis d' eixa manera.

—No ha sigut per despreciarlo. Es que á mí 'm fa nosa 'l negre.

P. TALLADAS.

LLIBRES.

CÓDIGO CIVIL ESPAÑOL, comentado y concordado con el derecho foral vigente en Cataluña, Aragón y Navarra, etc., etc., por D. LEON BONEL Y SÁNCHEZ. Tomo II.—Al apareixer lo volúm primer de aquesta obra, férem notar sa importancia real y positiva, tan més evident, quan se tracta de un *Códich* plantejat de poch, y quals aplicacions poden donar ocasió á grans duptes y diferencies de criteri. Lo treball del Sr. Bonel y Sánchez se distingeix per l' amplitut y recte judici dels comentaris que acompanyan al text legal; per l' acert ab que 's relacionan las prescripcions del nou *Códich* ab las diverses disposicions vigents que ab ellas tenen referencia, y per lo ben deslindats qu' están los punts objecte del dret foral, tal com está en vigor en las distints provincias espanyolas aforadas.

Es un treball conciensut, que recomeném no sols als juriconsults sino á totas las personas en general, ja que á tothom interessa lo precís coneixent del dret.

Lo volúm que tenim á la vista comprén tot lo llibre II del *Códich* civil. Los dos llibres restants serán objecte de dos nous volúms, que 'l Sr. Bonel y Sánchez promet publicar en bréu, accedint á las súplicas que li han dirigit moltes personas que segueixen ab verdader interés lo curs de tan important publicació.

TRES QUE 'N FAN QUATRE.—Tal es lo titul de una comedia en un acte y en vers, original de Antón Saltiveri, de la qual acaba de publicarse la segona edició. L' obra sigué estrenada ab éxit en lo avuy desaparegut teatro del Odeón.

THALLWOR.—*Poema en prosa original de MANUEL LORENZO D' AYOT.*—No hem trobat res de particular per lo que respecta á las condicions literarias de aquest *poema en prosa*. En cambi crida l' atenció per son volúm limitat, ja que des-

cartant la portada y la dedicatoria conta sols unas 14 planas escassas de text, com la crida aixís mateix per una nota que figura en la cuberta, indicant que l' obra 's ven á dos pessetas.

De manera que 'l que la reb de arrós com nosaltres, se queda preguntant:—¿Per qué valdrá dos pessetas aquest poema en prosa?

RATA SABIA.

TÍVOLI.

Dijous, es á dir, ahir, era 'l dia senyalat pera l' estreno del *Chaleco blanco*, y per aquest motiu veigme obligat á esperar la senmana próxima per consignar qué tal li ha caygut al públich aquesta *hermilla blanca*, procedent dels bazars de Madrit, de la qual tan se ha parlat y segueix parlantse.

Darrera de aquesta hermilla, al *Tivoli* s' han passat tres senmanas sense posarse res de nou.

NOVEDATS.

Casi lo mateix pot dirse de aquest teatro.

No son rigorosament comedias novas *Las tres jaquecas*, ni *Militares y paisanos*, ni *Muèrete y verás*, ni *San Sebastián mártir*, que va posarse dilluns á benefici de la simpática característica Sra. Guerra.

L' única novedat estava també reservada per ahir dijous. Me refereixo á la comedia del senyor Feliu y Codina *Al buen callar...*, qu' es, segons noticias, un arreglo de la seva comedia catalana: *Lo grà de mesch*.

Deixemho també per la senmana entrant, ja que las empresas s' empenyan en que han de ser precisament los dijous, los días d' estreno.

CATALUNYA.

Ha continuat la competencia de *Juanitas*, entre la *Morrotto* y la *Penotti*.

La primera es més fina y t' més véu que la segona; pero la *Penotti* es més rodona de formas, y lo que pert l' oido ho guanya la vista. Aixó vol dir que á la *Penotti* tothom l' escolta ab los gemelos.

Una opereta en un acte del inagotable Suppé, titulada *Le collegiale* va agradar molt al públich y no sense motiu, ja que abunda en xistes y situacions molt cómicas y está tota ella adornada ab una música garbosa y de molt efecte, sobresortint entre altras pessas una pregaria, una serenata, un duo de tiple y tenor y un preciós quarteto.

Ja veuen que tractantse de una producció en un acte son molts los números musicals que 's distingeixen.

En l' execució se 'n endugueren en primer terme 'ls aplausos del públich, la Sra. *Morrotto*, y 'l Sr. *Grossi*, qu' es un verdader gat dels frares.

En cambi l' opereta *Tancredi* de Chassaigne es una producció de lo més adotzenat que puga representarse.

Prescindim del argument, plè de inverossimilituts, sense gracia, y en lo qual se véu la repetició constant de situacions y efectes que poden veure's en casi totas las operetas, com capitans

LA NOSTRA GENT. (*Dibuix de Mariano Foix.*)

Mariano Foix
1890

- ¡Sembla un mico d' aquells que venen á can Fradera!
- ¡No més li falta un cordill, per estirarlo!
- ¡Pregúntali si vè de fer la primera *cumaniò*!
- ¡Vóltal!

matamoros que tot s' ho volen menjar y no 's menjan á ningú, oncles curts de vista, que no coneixen als seus nebots, nebots que cambian de sexo, etc., etc.; prescindim de tota aqueixa salsa rescafada y fins admetentla per passadora, trobarém que la música es inadmissible á forsa de ser vulgar, trivial y buida.

Més que 'l treball de un compositor fet, sembla 'l de un principiant sense inspiració ni talent.

Lo mestre *Chassaigne* 'ns dona la gran *castanya*.

Y á pesar de tot, en la execució feren tipos bufos ben caracterisats los Srs. Grossi, Principi y Donatti: y 's distingiren per la seva desenvoltura las Sras. Morrotti y Grossi. Pero l' obra morí la nit mateixa y difícilment tornarém á véurela en lo cartell.

Fatinitza, opereta ja coneguda, alcansá un éxit complert.

No parlém d' ella, per ser una producció poch menos que popular á Barcelona.

Al *Eldorado*, tal vegada per no ser menos que als demés teatros, dijous havia d' estrenarse l' opereta *Cin-ko-ko*.

¡Quánta feyna tallada per la senmana próxima!

CALVO Y VICO

Una companyia cómic-lírica molt apreciable y un cos de ball molt garbós ha pres pèl seu compte aquest teatro, logrant reanimarlo gracias al esmero ab que posa las obras en escena y á la gran baratura dels preus.

Calvo y Vico, per tals motius, se converteix en lo punt de reunió del vehinat de tota aquella part del Ensanche, tant poblada.

Lo dia del debut de la companyia varem véureli l' estreno de *Los diputados*, *El cosechero de Arganda* y *Al agua patos*, en las quals reculliren merescuts aplausos las Sras. Seuba y Sendra y 'ls Srs. Ballina, Roca y Cidron.

Igualment siguié molt aplaudit lo cos coreogràfic que dirigeix lo Sr. Torres y del qual forma part la primera bailarina Sra. Daroki, los quals se vejeren obligats á repetir lo pas á dos del animat ball: *Figurines y figurones*.

Posteriorment s' han posat en escena *Los mosqueteros grises*, *Robinson* y otras produccions ja conegudas, mentres se preparan alguns estrenos entre 'ls quals s' anuncia 'l de una sarsueleta titulada *Los que tragan*, deguda á un autor barceloní.

NOU RETIRO.—TEATRO GAYARRE.

L' ópera económica no sols s' aclimatará á Barcelona, sino que fins pot proporcionar molt bons rendiments á la empresa, si com ho está fent la del *Teatro Gayarre*, posa obras escullidas, las presenta ab riquesa, y confia la seva execució á artistas ben dotats de condicions pera ferlas saborejar en lo que valen.

Tal es lo que ha fet ab *Gli amanti di Teruel*.

En teatros de major categoria no será tractada ab més carinyo la notable partitura del mestre Bretón. La seva representació en aquest teatro constituheix un verdader aconteixement, y no dupto que 'l públich, ansiós de bona música y barata, omplirá cada nit aquest local, y que tot Barcelona desfilará per ell acabantse de popularisar una obra tan inspirada.

La empresa mereix un aplauso per l' *hombrada* y per haverse 'n sortit millor de lo que tothom se creya. En primer lloch l' obra está

decorada ab gust, havent donat lo Sr. Chia probas de la seva trassa y suficiencia, en decoracions tan ben concebudas y executadas, com la del arbre y la de la iglesia. Després está vestida ab molta propietat, principalment per lo que respecta á las primeras figuras. Lo Sr. Labarta, autor dels figuríns, ha revelat una vegada més sos coneixements en indumentaria. Sobre aquest punt lo teatro del *Nou Retiro* ha donat una llissó al *Gran Teatro del Liceo*. Recordém que 'l tenor Valero no cambiava de vestit en tota l' ópera. Ni estant cinch anys corrent pèl mon se li feya malbé la roba. Lo mateix vestit portava al anarse 'n de Teruel en lo prólech, que quan hi tornava trobant casada á Isabel de Segura. Los trajos que vesteixen los personatjes al *Nou Retiro* xocarán als aficionats al convencionalisme, que no perdonarán, per exemple, que Isabel de Segura vaja á casarse, sense vestirse de satí blanch, ni coronarse de flor de taronjer; pero crech que s' hi anirán acostumant y que al últim convindrán en que la propietat escénica s' imposa, si l' espectacle líric ha de ser alguna cosa més, que una mascarada més ó menos vistosa.

Pero parlém ja de la execució.

En ella sobressurt la Srta. Muñoz, que canta tota la seva part ab verdader coneixement del personatje y fent lluhir la seva veu poderosa y ben timbrada. Lo públich li aplaudeix la romansa y 'l duo ab Zulima, del segon acte; lo gran duo ab Marsilla, del tercer, y la pregaria del quart. La Muñoz es una artista novella, pero que anirá lluny. Te condicions naturals que li asseguran un porvenir brillant.

La Cescatti en lo paper de Zulima fa tot lo que pot, y vens ab maestría las molts dificultats que aquella part ofereix. Lo que li falta de poder en la veu ho supleix ab sa experiencia, qu' es molta per ser una veterana de la escena.

Lo tenor Bertrán manifestá distintas vegadas sentirse indisposat; pero aixís y tot demostrá que 'l paper de Marsilla s' ha escrit per ell, tant bé 'l comprén y ab tal brillantés lo canta. Hagué de repetir la trova de sortida; entussiasmá en la escena del arbre, que cantá ab poderosa forsa, y en lo gran duo ab Isabel, lo teatro 's desbordá, prodigantli 'l públich una ovació ruidosa.

Lo Sr. Carbonell interpretá molt bé la seva part, lo mateix que 'l Sr. Faff y que 'l Sr. Blanch, encarregat del paper d' Adel.

Los coros molt ajustats, y l' orquesta, oportunament aumentada, feu primors d' execució conchuda ab gran inteligencia pèl mestre Pérez Cabrero, 'l qual, per haver posat l' obra y haverla concertada, 's mereix los honors que 's tributan als *generals en jefe*, quan alcansan una victoria. Per aixó 'l públich s' afanyá á cridarlo al escenari al final de tots los actes.

Lo mestre Bretón pot estar satisfet dels resultats.

La seva ópera, tant discutida en un principi, penetrará fins á las últimas capas.

Alcansará alló que tants buscan y poch troban: la popularitat.

CIRCO EQUESTRE.

Continúan los *debuts*.

M. Delprade, es un bruixot que transforma un home en una dona, en menos que canta un gall. Lo *truc* produheix un efecte colossal.—Canta

además *couplets* molt divertits é imita á aucells y animals ab pasmosa habilitat.

M. y Mlle. Delbosch son també artistas de mérit, lo primer donant salts mortals á caball, y la segona executant los més difícils equilibris sobre 'l fil-ferro.

Per últim la familia *Mariani* ab sos instruments variats, fan passar molt bon rato á la concurrència.

Cap any s' havia fet al *Circo eqüestre* una campanya tan animada, y en la qual menudejessin de tal manera 'ls debuts y las novedats.

N. N. N.

¡COM UN NAP!

La historia d' en Pau manobre á tots vos vull explicar... fou un, que ab molt treballar va arribar fins á ser pobre.

Y de disgust en disgust com cosa per Déu manada, may va passar... d' *Iqualada*; passant avants per... *San Just*.

Va morir la pobre Cinta qu' era sa mare y... avant; com un negre treballant va poguer... pagar la quinta.

Estolviant fins á matarse y ab moltes penas y apuros, va avansar... vintidós duros; varen servir... per casarse.

Traballant com per mal art ell seguía día y nit... ¡Tè vuyt duros! tot seguit se 'ls gasta pel primer part.

La esposa está enmalaltida y al nen més no pot criar, quan ell, sens titubejar, al moment busca un dida.

Ell deya:—Res no m' empatxa mentres puga treballar... Sis duros va arreplegar... Van ser... per pagá 'l didatje.

Y per xó ell, sempre alegroy y menjant sols... patatetas, va avansar... trenta pessetas; van ser per enterrá 'l noy.

No parava nit y día pensant sols en treballar, y fentho aixís va agafar en premi... una pu'monia.

Sa esposa prou va cuidar-lo ahorrant á més no poder... quan per fi, l' últim diner, va servir... per enterrar-lo.

Y aquí tenen lo manobre de carácter franch y alegre,

LO MOSSO DE CAFÉ.

Un ser que 'ns aixorda á crits, que 'ns serveix varias matzinas y que per fi de funció vol que li donguém propinas.

que treballant com un negre, va arribar fins .. á ser pobre.

JAUME PIQUET.

Dillúns á la tarde la estatua de Colón va escandalisarse, al veure certas escenas violents que van ocorrer per aquellas immediacions.

Tots los que 's trobaven en lo Passeig van tenir de correr, y 'ls que no anavan prou llestos van rebre.

¿Per qué?

Perque uns grupos de obrers, en vista de lo calorós del día havian tingut per convenient anarse'n á la vora del mar á pendre la fresca. Y com á algú se li va imaginar que alló era una manifestació, va donar ordre de pegar, y 'ls que

havían sortit á pendre la fresca, van trobar la calenta.

Una particularitat.

La majoria dels guardia-civils anavan á caball.
Lo governador civil anava desmuntat.

¿No es una llástima que certas autoritats se desmontin tan fàcilment?

Lo judici que 's formá en vista de tan desagradables sucesos era unánime.

Tothom deya que quan se vol cometre un atropello es necessari avisar anticipadament á la gent pacífica.

D'altra manera s'haurá de demanar als conservadors que dictin una llei regularisant lo dret de sortir á passeig.

¡Oh tempora! ¡Oh mores!

Al any 85 lo Sr. González Solessio, sent governador de Barcelona, va distingirse per sa campanya sanitaria. La abnegació que va demostrar li captá universals simpatías. Y 'l microbi del cólera va respectarlo.

En cambi al any 90 davant de la cuestió obrera, s'ha deixat invadir pèl microbi de la cólera.

Desd'ara es un cas, y un cas perfectament caracterisat.

Es de desitjar que 'l ministre apotecari, senyor Fabié, li envihi una bona medicina.

Nosaltres celebrarem de tot cor que s'alivíhi.

Una frase que vaig sentir dillúns en boca de un treballador, que venia del Passeig de Colón:

—Nosaltres prou fem *huelga* en obsequi dels obrers manresáns; en cambi 'l Sr. González Solessio aquesta tarde *ha engegat los batáns*.

EN UNA GUANTERÍA.

—No hi fa res que n'hi haja un de descusit.

—¿Que no ha de posársels?

—No: 'ls vull per tirarne un á un xitxarel-lo que 's dedica á fer l'ullet á la mèva senyora.

Un *reporter* de un periódich va rebre una garrotada y deya p'él d'orgull:

—Li rebuda mentres cumplía la mèva missió periodística, y estich disposat, si es precis, á rebre'n cent.

—Calli, home, no digui aixó—li replicava un amic—sino dirán que 'ls periodistas son com los matalassos, que com més los bastonejan més s'estufan.

Aquesta frase no anava dirigida al Sr. Figuerola, actiu redactor de *La Vanguardia*, que rebé una contusió á la espatlla, mentres estava presenciant los sucesos del Passeig de Colón, á fi d'enterarne ab la major imparcialitat als lectors de aquell acreditat periódich.

Ja se sab, que durant los governs conservadors, sempre que s'extravía una garrotada, qui la troba es un periodista.

Per cert que la ressenya que dels sucesos del dillúns publicava *La Vanguardia* se 'n enduya la palma. Era extensa, plena de color y molt exacta.

Era al mateix temps enérgica, y rasonada; viril y sensata.

Mereixia anar encabessada ab la famosa frase de Temístocles:

—Pega; pero escolta.

En cambi 'l *Brusi* callava com un mort.

Ja l'haurían sentit si aquell atropello l'arriban á cometre 'ls liberals.

Lo criteri del embut: pèls liberals lo canonet; pèls conservadors la campana.

Y cuidado que dillúns no tots los que van rebre eran *ciudadanos de tercera clase*.

En lo próxim número donarém cabecera nova y novas vinyetas en los títuls de las diversas seccions del periódich.

De manera qu' en lo próxim número LA ESQUELLA estrenará sombrero.

Divendres passat va celebrarse á la Plassa de Sant Jaume la tradicional fira dels melóns.

A un conegut mèu que 'n tornava ab un gran meló sota l'aixella, vaig dirli:

—Desventurat ¡aixó vols menjarte?

—¿Y per qué no?—va dirme.

—Perque 'ls melóns venen de Valencia y á Valencia hi ha 'l cólera.

—Pero, home, si aixó no es cap meló.

—¿Donchs qu' es?

—Un regidor conservador, dels que entrarán ara. ¡Guayta qu' es *madur!*

Lo dinar ab que 'ls conservadors desitjan obsequiar al príncep de Asturias, S. A. lo Sr. Planas y Casals, se celebrarà segóns diuhen, en l'*Eldorado*, teatro propietat del arcalde.

Pero no falta qui abriga rezels més ó menos fundats de que aquesta festa de familia podrà ser fatal als interessos del partit creant una gran divisió en las filas canovistas.

Los que tal temen se fundan en que una part dels conservadors se declararán partidaris de la Morrotto y 'ls restants adictes decidits de la Penotti.

L' Ajuntament que acaba de sortir era ene-

mich declarat del glas. Veurém si 'l que ara ha ontrat seguirá la mateixa conducta.

Lo glas destinat á la conservació de la carn y del peix com també á remey medicinal es un objecte de gran utilitat, sobre tot en épocas calurosas. La fabricació de glas artificial havia pres, per aquest motiu, un vol molt exténs, posant aquest útil producte al alcáns de totes las fortunas. Fins las familias més modestas, gracias á la perfecció de la industria, haurian pogut refrescar la beguda, combatent las incomoditats propias de la estació.

Donchs, en aquest estat, quan la industria de la fabricació del glas anava á pendre gran vol, quan tothom anava á estar en disposició de disrutar las comoditats que proporciona, vingué lo Ajuntament y acordá gravarla ab un impost de consums tan desmesurat, que no hi ha exemple de cap més que ab ell puga compararse.

Bastará citar un dato pera convencers de lo monstruós de aquest impost.

Un kilo de glas artificial costa 3 céntims de pesseta: donchs bè, lo impost de consums grava cada kilo ab 7 céntims, ó siga ab més del 200 per 100 del seu valor.

Aixó es un absurdo y es precís que desaparega. D' altra manera deixarà d' existir una industria que tenia trassas de ser molt floreixent, proporcionant grans comoditats als vehíns de Barcelona.

Es sensible que l' Ajuntament no haja comprès las necessitats dels barceloníns.

Per més que ab los seus actes casi sempre 'ns

deixa frets, no per aixó podém prescindir del glas.

Una frase de un municipal que 's refería al regidor G., 'l qual está ficat no sé ab quíns tráfechs relatius á no sé quína companyia d' estracció de letrinas.

—Este sí qu' es un *rechidor* modelo. No hay otro que 's desveli més qu' ell, por los *intereses del común*.

Un eco teatral de América.

Havia de debutar en lo teatro de una de las grans ciutats del riu de la Plata, 'l célebre barítono Maurel, quan pochs moments avants se sentí indisposat y hagué de cambiarse l' espectral

Lo públich estava molt disgustat, atribuhint lo contratemps no á la malaltia del cantant, sino á una *sindineritis* de la empresa.

L' empresari acallá las murmuracions dels espectadors ¿de quína manera dirían?

Fent fixar en lo corredor del teatro 'l recibo en que 'l barítono Maurel confessava haver rebut 4.000 duros de la empresa.

Lo públich se doná per satisfet.

A Gracia, un empleat del Ajuntament treya un llibre del últim prestatje de la llibreria, quan lo volúm va cáureli al cap, ferintlo gravement.

¡Qué 'n fa de víctimas la ciencia!

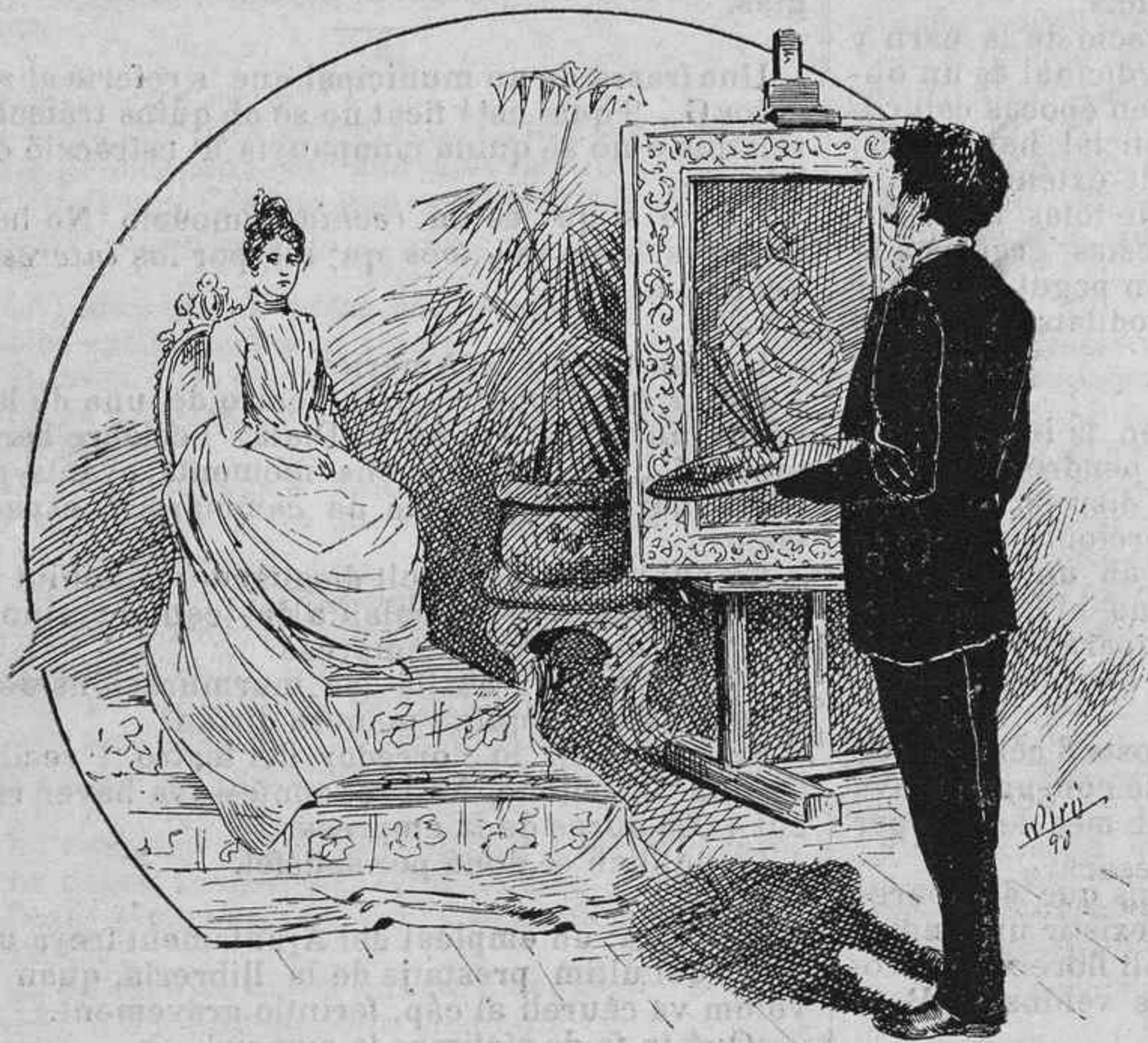
S' ha publicat una nova obreta del popular escriptor C. Gumá, titulada QUINZE DÍAS Á LA LLUNA, *gatada en vers*, ilustrada per M. Moliné.

COSTÚMS BÍBLICAS.

En lo rengló hidroterápich, la humanitat no progressa: molta gent encara 's banya com en temps de Adan y Eva.

L' ÚLTIM TOCH.

—Ara aixequis ó deseansi,
que ja fa rato que posa:
després, si vosté ho permet,
potser toqui alguna cosa.

En lo próxim número 'n parlarém ab la extensió que l' obra y l' autor mereixen. Per avuy sols adelantarem que l' éxit ha sigut, com sempre, complert y total.

A pesar de que 'l senyor Maciá va citar á tots los regidors per anar en corporació á fer una visita al héroe de Sagunto, únicament lo Sr. Coll y Pujol comparegué á la cita.

Los regidors ja tenían la suspensió á sobre, y no van voler prestar aquell acte de acatament.

Un dels més enrabiats, es fama que va dir:

—Entre *concejales* y soldados, cumplimientos excusados.

Varias damas austriacas han dirigit al emperador Francisco Joseph un memorial, demanant servir en l' exercit.

Las rahóns que a'legan son molt convincents.

Diuhén que las donas son moltas vegadas més robustas y valentas que 'ls homes afeminats. Y afegeixen que sent las armas que ara s' usan de construcció sencilla y fácil maneig, ellas no tenen cap inconvenient en formar un cos de amassonas.

¡Vivan las donas fogosas!

¡Quánts homes, davant de la resolució de las damas austriacas, dat cas que 'l seu projecte 's realisi, no haurán fet lo mateix pensament!

¿Quín pensament?—preguntan.

En cas de guerra en que l' Austria haja de intervenirhi, sentar p'assa en l' exercit enemich del imperi austriach.

Sols per veure's las caras ab las amassonas. Y

entregarse presoner á discreció de las n és guapas y millor formadas.

Una anécdota que retallo de un periódich de Bilbao.

«Se parlava de la probable capitania general de Catalunya desempenyada per Pavía, y algú li preguntá qué tal li havia anat per allí l' última vegada que hi estigué.

—»Bè—respongué 'l general del 3 de janer—pero vaig correr un gran perill.

—»¿Quín?

—»Lo de casarme. A punt vaig estar de ferho ab una senyoreta del país.

—»¿Y que tal la novia?

—»No era gens lletja; pero aixó sí, molt tontona, molt fava...

—»General! Aqueixa xicota era la qu' es avuy la meva senyora... —digué 'l marqués de...

«A n' en Pavía, al sentir aixó, li varen caure 'ls lentes del nas.»

Ara comprench perfectament que no tinga ganas de tornar á Barcelona.

Perque si bé 's veuria lliure del perill d' enamorar-se ja que difícilment trobaria

una nena que 's resignés á ser tractada de fava y de tontona, no podria sustreure's á un altre perill, de distint género.

Lo perill de que 'l Sr. Alegria l' assediés fins á contractarlo pel Circo Equestre.

¡Cuydado que 'n son de notables las *planxas* del héroe del tres de janer!

Un cantar que figurava en una bandera de la Carolina, quan Peral va passar per aquella estació:

«La gloria estaba *perdida*
en lo profundo del mar
y la encontró para España
el valiente Isaac Peral.»

Cantar per cantar.

Allá 'n va un de catalá:

«Si la gloria, tal com diuhén
al fons del mar se trobava,
quan en Peral la va treure,
¡que 'n sería de mullada!»

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Ca-ta-ri-na.
2. ID. 2.ª—Mo-re-nas.

(Continúa á la página 496.)

LOPEZ-EDITOR. Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj, num. 20, BARCELONA.

!!! 2 Obras novas, 2!!!

QUINZE DIAS

GATADA

SEMI-SERIA

EN VERS

PER

C. GUMÀ

ILUSTRADA

PER

MANEL MOLINÉ

Un tomet en 4° de 32 planas.

Preu 2 rals.

OBRA 10.^a

SINGLOTS POÉTICHS AB NINOTS.

Preu 2 rals.

UN BARRET DE RIALLAS

PESSA EN UN ACTE, EN VERS Y EN CATALÁ DEL QUE ARA 'S PARLA

ORIGINAL DE

DON SERAFÍ PITARRA

Edició en quart, ilustrada per M. MOLINÉ.

FOLLETOS LITERARIOS

7.º

MUSEUM

(MI REVISTA)

PER CLARIN (LEOPOLDO ALAS)

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

BIBLIOTECA DEL SIGLO XIX
Tomo 7.º

POETAS CASTELLANOS
DEL SIGLO XIX

Un tomo en 16.º, Ptas. 0'50.

Algo

COLECCION DE POESIAS
de JOAQUIN M.ª BARTRINA
Ilustradas por J. L. Pellicer. Ptas. 3.

FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)

CUENTOS
DE LA

VORA DEL FOCH

Hustrats per M. MOLINÉ

Un tomo en 8.º ab una rica cuberta al cromo, Ptas. 2.

CUENTOS

DEL AVI

Hustrats per M. MOLINÉ

Un tomo en 8.º ab una preciosa cuberta al cromo, Ptas. 2.

NOTA.—Totóm que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mutuo, e bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

3. AGENTÍGRAFO.—*Borro-Borró.*
 4. CONVERSA.—*Graciamat.*
 5. TRENCA-CLOSCAS.—*Dos canarios de café.*
 6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Sadurnl.*
 7. TERS DE SÍLABAS.—*EU RO PA*
 RO MA NA
 PA NA MA
 8. GEROGLÍFICH.—*La semana tè set dias.*

XARADAS.

I.

Carta de un municipal
 que tenint sobrada excusa,
 un jorn posá fi á sos días
 veyent la seva honra bruta.
 «Habiéndome hoy fuchit
 »la dona con un granuja,
 »poso fin á mi existencia
 »pues *quart* quiero ja més burla.
 »Hacia ja molt de temps
 »que m'enganyava, la tuna,
 »y sense que lo supiera
 »ella feya de las suyas.
 »Y siendo jo molt *hu-dos*
 »y sense faltarli nunca,
 »ella me feya llevar
 »lo que á molts casats repugna.
 »Per lo *segona*, la causa
 »de mi idea resoluta,
 »ha sigut por mi mujer
 »ella solo 'n tè la culpa
 »Y *hu-terça* que molt lo siento,
 »mucho més del que 's figuran,
 »pero no hi ha hagut remedio,
 »la deshonra res escucha
 »Ella ha encontrat aixó *cinch*
 »puig *quart* vull posarli multa
 »ni ir a *Total* ó allá hont sigui,
 »y haberle de dá una surra.
 »He perdido ja 'l *tres-quarto*
 »y la mort *quarta* me asusta,
 »mi destino ha sido aquest
 »ir deshonrat á la tumba!
 »Me mato porque es precis,
 »deixo una plaza segura
 »disponer de *hu-dos-tres-quart*
 »Gutierr. z (a) *El Gura.*

Per la copia.
 J. ALAMALIV.

II.

Una vocal la *primera*;
segona preposició;
 musical n' es la *tercera*,
 y la *Tot*, nena pitera
 que li porto estimació.

CANDOR SALAME.

SINONIMIA.

T' estimo de un modo tal,
 que tú sols ets mon *total*;
 may nineta olvidaré
 l' amor que tú 'm vas jurá,
 ni aquell *total* que 'm vas dá
 que guardar sempre sabré.

J. ALAMALIV.

ANAGRAMA.

Vaig aná un día á la *tot*
 de un poble molt conegut
 y á la *total* vaig posar
 á instancias de un geperut,
 y ab tot y que porta sort
 vaig errar de doscents punts.

DOS GRACIENSES.

TRENCA-CLOSCAS.

LOLA TELM.

BUENOS AIRES.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama castellá.

QUIMET MORA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom de dona y de una flor.
 9 6 9 7 4 9 7 8.— » d'home.
 9 6 4 2 6 8 9.— » de dona.
 6 2 4 9 3 8.—Una carrera.
 9 6 8 4 9.—Nom de dona.
 3 9 4 9.—Animal de pel.
 4 8 9.—Parentiu.
 3 5.—Nota musical.
 1.—Consonant.
 4 5.—Una beguda.
 9 6 9.—Nom de dona.
 4 2 3 2.—Animal fiero.
 1 2 3 4 9.—Poble de la provincia de Barcelona.
 4 2 3 5 3 2.—Un art.
 4 2 3 4 2 7 9.—Poble catalá.
 4 8 6 4 2 3 5 3.—Un ofici.

V. ANDRÉS.

GEROGLÍFICH.

T × N I
 MENTS
 MARINO

LO

MAYET.

ENTRE «MENEGILDAS».

—¿Cóm es que tan aviat tens relacions ab un de caballeria com ab un artiller?
 —Es que m'agrada mudar sovint de cuerpo.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.